

Op 16 maart 2014 is er van 10.00 tot 17.00 uur opnieuw de Dag van de Zorg. Net als twee jaar geleden zet Woonzorgcentrum (WZC) Ter Leenen dan zijn deuren open voor het publiek. Het WZC wil aan iedereen tonen dat het klassieke rusthuis op vandaag omgevormd is naar een moderne omgeving waar ook hu...

[Open het volledig artikel](#)

Op 16 maart is er van 10 tot 17 uur opnieuw de Dag van de Zorg. Net als twee jaar geleden zet Woonzorgcentrum (WZC) Ter Leenen zijn deuren open voor het publiek.

[Open het volledig artikel](#)

Zorgsector opnieuw in de spotlights tijdens derde Dag van de Zorg

13-03-2014

Pag. 24

Hopelijk kunnen we veel mensen overtuigen om in de zorg te komen werken

BORNEM Zondag 16 maart wordt voor de derde keer de Dag van de Zorg georganiseerd. Verschillende zorg- en welzijnsinstellingen zetten die dag de deuren open voor het publiek.

'Bij de eerste editie van de Dag van de Zorg, drie jaar geleden, waren er al meer dan 220.000 bezoekers voor de zowat tweehonderd instellingen en organisaties die toen deelnamen', zegt organisator Geert Van Hijfte. 'We kregen de steun van de koepelorganisaties en meteen kwam de vraag om jaarlijks zo een dag te organiseren. En nu is de derde zondag van maart voor de derde keer de Dag van de Zorg.'

Natuurlijk kunt u tijdens de Dag van de Zorg tal van instellingen gaan bezoeken. 'Mensen zien dan dat het oude rusthuis van vroeger evolueerde tot een moderne zorginstelling', zegt Van Hijfte. 'Soms maken instellingen van de Dag van de Zorg gebruik om nieuwe infrastructuur voor te stellen. Maar het is ook een sensibiliseringsdag op het vlak van werken in de zorgsector.'

En werk is er in die sector nog genoeg. 'Momenteel zitten we eindelijk op het punt waarbij er jaarlijks 20.000 schoolverlaters zijn die in de zorgsector kunnen gaan werken. Een derde daarvan zijn zogeheten zij-instromers, mensen die eerst een andere job deden maar er uiteindelijk toch voor kiezen om in de zorgsector aan de slag te gaan.

Vijf thema's

We verwachten dat er tegen 2020 opnieuw een tekort zal zijn van mensen die in de zorg willen werken.' Voor deze derde Dag van de Zorg zijn er vijf thema's: innovatie, samenwerking, bouwen, jobs en het brein.

In de regio Mechelen kunt u tijdens de Dag van de Zorg een bezoek brengen aan het Rode Kruis-opvangcentrum in de Kapelstraat 1 in Lint, WZC De Lisdodde in de Frans Broersstraat in

Mechelen, Vulpia Residentie De Linde in de Abeelstraat 77 in Mechelen en het Sociaal Huis in de Broekstraat 40b in Bornem.

In het mobiel VDAB-servicepunt komt u alles te weten over werken in de zorgsector. Dat mobiele servicepunt staat aan de Linde in de Abeelstraat in Mechelen. (gdb)

GUY DELFORGE

© 2014 Corelio

DAG VAN DE ZORG

13-03-2014

Pag. 20

Kalmthout

Residentie Beukenhof zet op zondag 16 maart tussen 10 en 17u haar deuren open.

U kunt er kennismaken met het woonzorgcentrum en het project dat ze organiseerden voor de Stichting voor Alzheimeronderzoek, alsook met woonzorgcentrum Sint-Vincentius en de verschillende thuiszorgdiensten in Kalmthout. welzijn@kalmthout.be, 03.620.22.69

MATI

© 2014 Concentra

Meerspoort zwaait deuren open op 'Dag van de zorg'

13-03-2014

Pag. 20

Ter gelegenheid van de 'Dag van de zorg' zet het Woon-, Leef en Zorgcentrum (WLZ) de deuren open voor het grote publiek. Hoe een dag van een bewoner in Meerspoort eruit ziet, kan iedereen die dag ervaren.

Bezoekers kunnen ondermeer het kinéparcours beleven, ervaren hoe de tillift werkt, proeven van de hapjes bij de diëtist, creatief zijn bij de ergo en kennismaken met de medicatierobot. Er is ook animatie speciaal voor de kids. Ook de activiteiten van het lokaal dienstencentrum De Vesting en van het sociaal restaurant De Pelikaan worden getoond. In het najaar van 2014 krijgen alle bewoners van het WLZ een nieuwe thuis. Ze verhuizen naar twee nieuwe gebouwen: campus Meerspoort en campus Scheldekant in Eine (Kanunnikenstraat 117). Er zijn op beide campussen geleide werfbezoeken tussen 10 uur en 17 uur. Om de 20 minuten start een nieuwe rondleiding. (DCRB)

ZIJ GAAN DOOR HET VUUR VOOR HUN PATIËNTEN ÉN COLLEGA'S

13-03-2014

Pag. 64

16 MAART dag van de Zorg

"Als onze job even te zwaar wordt, knuffelen we elkaar eens goed!"

Dag in dag uit werken met hulpbehoevenden is niet makkelijk. Een team collega's dat altijd voor je klaarstaat, is dan meer dan welkom. Vraag maar aan deze vrouwen.

Ingrid, Annie en Elisa werken op de afdeling neonatologie van het UZ Gent.

Ingrid (61): "Op de afdeling neonatologie spelen meer dan op de andere afdelingen van een ziekenhuis extreme emoties. Vreugde en verdriet liggen hier heel dicht bij elkaar. 't Is een dunne grens tussen leven en dood: het ene kindje wordt ontslagen, terwijl een pasgeboren baby'tje een zware reanimatie moet ondergaan. Als verpleegkundige leef je mee met de ouders, geef je intense zorgen aan hun oogappels en vertroetel je de kindjes die aan de beterhand zijn. Als je aan je shift begint, weet je nooit wat de dag of de nacht zal brengen." Annie (48): "We voelen wel meteen welke sfeer er heerst. Is het superdruk omdat een baby'tje kritiek is, rustig omdat even alles onder controle lijkt of is de stemming sereen omdat er een kindje is overleden? Zonder vragen weten we hoe en waar we moeten bijspringen. Zijn er al veel collega's bezig met dat ernstig zieke kindje, en ik arriveer net, dan is het nuttiger dat ik me ontferm over de andere baby'tjes. Meeleven doe je hoe dan ook, met het kindje in nood en met je collega's. De strijd voor het leven van de baby's leveren we samen met het hele team." Ingrid: "Als je lang in de zaal voor intensieve zorgen hebt gestaan, doet het wel deugd om eens in een minder drukke 'box' te werken. Daar wordt ook rekening mee gehouden in de werkplanning. Maar soms heeft een collega sneller behoefte aan een wissel, en dan nemen we taken van elkaar over. Het is voor iedereen belangrijk dat we blijven functioneren, en dat kan door er te zijn voor elkaar."

Overrompend

Elisa (25): "Ik werk hier het minst lang van ons drie, en sommige situaties waren in het begin erg overrompend. Op een van mijn eerste werkdagen in de intensieve zaal zag ik mijn collega's

vanop een afstandje bezig tijdens een heel zware reanimatie. Iedereen van die shift bleef langer om het kind erdoor te halen. Ik was bezig met de verzorging van de andere kleintjes, maar ik weet nog goed wat een indruk het op me maakte. Uiteindelijk is het relatief goed afgelopen met dat baby'tje. In die beginperiode verzorgde ik ook een kindje dat na twee maanden vechten is gestorven. Dat vond ik toen zo zwaar, dat ik me even moest afzonderen in een kamertje. Weg van de kindjes, weg van het verdriet van de ouders. Prompt stond er een collega bij me, om me te troosten en naar me te luisteren. Je bent er altijd voor je patiënten, maar het is ook belangrijk om er voor je collega's te zijn. Op moeilijke momenten doet zo'n schouderklopje of knuffel van een collega gewoon deugd." Ingrid: "En er wordt veel geknuffeld. We moeten er zijn voor elkaar, anders hou je deze job niet vol." Annie: "Die machteloosheid, dat is het lastigste. Je doet alles om zo'n kindje erdoor te krijgen, en toch lukt het niet altijd. Als je weet dat ons team alles gedaan heeft om de pijn van een zwaar ziek baby'tje te verlichten, maar de toestand blijft verergeren en je weet dat het niet goed komt, dan moet je je ermee verzoenen. Het kan niet blijven vechten. En dan nemen we ook afscheid, elk op onze manier. Kindjes die we lang verzorgd hebben en waar we echt een band mee hebben, nemen we nog eens vast."

Stoom afblazen tijdens de lunch

Elisa: "We vangen niet alleen de kindjes op, maar ook de ouders. Vaak zijn het jonge mensen die de miserie niet zagen aankomen en van wie het leven nu stilstaat en het kostbaarste bezit sterft. We voeren verdrietige gesprekken met hen, en als het echt klikt maakt het dat allemaal des te moeilijker. Maar we worden nooit emotioneel in hun gezelschap, daar hebben ze niets aan. Zulke momenten kunnen we wel kwijt bij onze collega's. We slaan een kort praatje op het gangpad, of blazen stoom af tijdens de lunch. Natuurlijk projecteer ik sommige situaties op mezelf: ik wil later kinderen, en die zeldzame aandoeningen waarmee kindjes kunnen geboren worden, maken me soms bang. En ik beseft als geen ander wat er tijdens een bevalling kan mislopen. Maar ik geloof graag mijn collega's: die piekergedachten zal ik gaandeweg leren loslaten." Ingrid: "Hier leer je als geen ander te relativiseren, omdat je niet anders kunt." Elisa: "En toch zou ik niet op een andere afdeling willen werken, omdat de afwisseling tussen die intensieve zorgen en de zorg voor de kindjes zo'n interessante balans is. Wat we doen, doet ertoe! En het loopt gelukkig niet altijd slecht af. Als een kindje naar huis mag, merk je dat ook aan ons team: die blije momenten delen we ook." Annie: "Net omdat onze job zo intens is, omdat je samen zoveel spannende situaties hebt gedeeld, ontstaan op onze werkvloer hechte vriendschappen. De band tussen collega's is erg goed, want er is simpelweg geen tijd voor geroddel. We kunnen er alleen maar zijn voor elkaar, voor de kindjes en hun ouders."

"We vechten met het hele team voor het leven van die baby'tjes. En we delen de moeilijke én blije momenten"

Collega's bij wie je je hart kunt luchten

Rebecca, Beatrice en Catia verzorgen dementerende bejaarden in rusthuis De Veldekens in

Berchem.

Afdelingsverantwoordelijke Beatrice (23): "We zijn een jong team, letterlijk en figuurlijk. In het begin moesten we leren samenwerken: we wilden het allemaal goed doen, maar er was te weinig structuur en het was niet altijd duidelijk wie wat deed. Dat zorgde voor spanningen, en als je met dementerenden werkt, kan dat snel escaleren. Ze zijn erg gevoelig voor stress: als ik zenuwachtig ben, worden zij dat ook. Nu zit de werking goed: alle collega's weten wat hen te doen staat. Zo houden we het duidelijk en gestructureerd. En rustig voor de oudere mensen." Ergotherapeut Rebecca (28): "Op deze afdeling moet de teamspirit goed zitten. Je moet op elkaar kunnen rekenen en dat zorgt voor een sterke band. Er zijn drukke momenten: een ochtendspits waarin negen bejaarden moeten gewassen en aangekleed worden, da's niet niks. Als ergotherapeute heb ik nooit die vroege ochtendshift. Als ik arriveer, vind ik het normaal dat ik meteen enkele taken van mijn collega's overneem zodat zij het even rustiger aan kunnen doen. Ik oefen met de ouderen het wassen en aankleden, help hen met de maaltijd en geef ook turnen."

Verpleegkundige Catia (23): "In deze job moet je kunnen verdragen dat je wordt aangeraakt. Lichamelijk contact is vaak zelfs de enige manier om te communiceren."

Samen lachen en huilen

Rebecca: "Met de ene bejaarde heb je een beter contact dan met de andere, en dan komt hun verdriet soms erg dichtbij. Het meest confronterende vind ik als bejaarden beseffen dat ze achteruitgaan. Of als ze sterven. Da's de harde realiteit, en dat blijft slikken. Dan moet je je hart kunnen luchten bij je collega's." Catia: "Gelukkig wordt er ook veel gelachen, samen met de bejaarden én het zorgteam. Humor is hier misschien wel het belangrijkste wapen. Sommige taferelen zijn schrijnend, een glimlach houdt het dan licht. Of een oudere dame en ik die samen in de lach schieten om haar warrige ochtendkapsel. Als we zo de dag starten, dat is toch mooi?" Beatrice: "Voor ons, de bejaarden en hun familie zijn ook de feestjes fijn: op zo'n nieuwjaarsreceptie zien we elkaar informeel. Zonder uniform verdwijnt de barrière tussen de oudjes en ons, en ook de collega's eens buiten de werkcontext zien, doet deugd."

"Dementerenden voelen de minste spanning aan. Als wij zenuwachtig zijn, worden zij dat ook. Gelukkig zit de teamspirit goed en hebben we een sterke band"

Samen sterk, en klaar om te helpen

Annemie en Tania begeleiden patiënten in de borstkliniek van ZNA Middelheim.

Tania (46): "Annemie en ik delen een consultatieruimte op de afdeling gynaecologische oncologie. Voor of na hun afspraak bij de professor passeren de vrouwen bij ons. Ze hebben net te horen gekregen dat ze extra onderzoeken moeten ondergaan. Het verdict borstkanker is dan nog niet gevallen, en dat stemt sommigen nog hoopvol. Maar wanneer ze te horen krijgen dat het gezwel

effectief kwaadaardig is, en ze moeten geopereerd en behandeld worden, zakt bij sommigen de grond onder hun voeten weg. Aan ons bureau zien we veel verdriet, onzekerheid en machteloosheid." Annemie (59): "Het moment dat we het verdict binnenkrijgen of het gezwel goedaardig of kwaadaardig is, zijn we evengoed zenuwachtig. Slecht nieuws went niet. Terwijl devrouwen in de wachtzaal nog in het ongewisse zijn, weten wij al dat hun wereld binnen luttele minuten op zijn kop zal staan. En dan start onze job pas echt." Tania: "We leven heel erg mee met onze patiënten. We luisteren, antwoorden op hun vragen en helpen hen de bittere pil te slikken. We kijken samen met de patiënt de angst in de ogen: waarvoor zijn ze bang en waarom? We proberen samen vooruit te kijken en positief te denken."

Fijn, zo'n schouderklopje

Annemie: "Het is niet altijd gemakkelijk. Dag in dag uit slecht nieuws melden en mensen opvangen weegt, en bij mij zwaarder dan bij Tania. Ik ben zelf kankerpatiënt geweest, en hoewel de gesprekken met andere vrouwen me ook deugd doen, mijd ik te confronterende situaties. Op het multidisciplinair overleg worden alle patiënten besproken, ook vrouwen die na twintig jaar hervallen zijn. Ik ben heel blij dat Tania me af en toe vervangt tijdens die vergaderingen." Tania: "Het is goed om deze job met z'n tweeën te doen, om het van elkaar eens te kunnen overnemen en je hart te kunnen luchten. Omdat de informatie zo persoonlijk is, bespreek ik geen patiënten met mijn man of andere collega's. Dat blijft tussen Annemie en mij. Natuurlijk wordt het ook ons weleens te veel: het zijn niet de meest opbeurende babbels, en soms klikt het ook moeilijker met een patiënt. Als een van ons het lastig krijgt, dan gaan we even naar buiten of drinken we wat." Annemie: "We worden vaak geconfronteerd met de kwetsbaarheid van het leven: gisteren was alles nog oké, vandaag stort je wereld in. Deze job leert ons vooral weer van de kleine dingen te genieten." Tania: "En we blijven positief: Annemie en ik kennen de mogelijkheden van de medische wereld. Er zijn goede behandelingen. En dat stelt de patiënten, maar ook ons gerust." Annemie: "De schouderklopjes van Tania doen me misschien nog het meest deugd. En natuurlijk ook de dankbaarheid van onze patiënten. Het gebeurt dat ik boodschappen aan het doen ben en dat er plots een ex-patiënt naar me toekomt en me spontaan een knuffel geeft. Dan weet ik weer waarom ik dit doe."

"Ik ben zelf kankerpatiënt geweest, en soms wordt het te confronterend voor mij. Dan neemt Tania het over"

Centrum De Branding krijgt nieuwe uitbater

13-03-2014

Pag. 26

De uitbating van woon-zorgcentrum De Branding in Wenduine is voortaan in handen van de Bond Moyson West-Vlaanderen. De nieuwe uitbater is van plan om fors te investeren in het centrum. 'Tegen eind dit jaar heeft het centrum alleen maar eenpersoonskamers', klinkt het. Edwin Fontaine

De Haan Het woon-zorgcentrum De Branding ligt aan de rand van Wenduine en bevindt zich deels in Duinengebied. Bij het centrum hoort een grond van 4 hectare groot. Het 'Zeecentrum De Branding' is bekend als revalidatiecentrum en woon-zorgcentrum.

De uitbating van De Branding was tot nu toe in handen van de Landsbond van de socialistische zuil. Maar dat is nu voorbij. 'Bond Moyson West-Vlaanderen neemt het heft in handen en we zijn van plan om de zorg uit te breiden', zegt Franky De Block, voorzitter van Bond Moyson. De bestaande functies blijven zoals ze waren: een kortverblijf van 10 bedden, een hersteloord, 52 serviceflats en een woon-zorgcentrum met 148 bedden. 'Maar het centrum krijgt een nieuwe naam en slogan: Duneroze, woonzorg aan zee', legt De Block uit. 'Daarmee verwijzen we naar de unieke locatie van het centrum en naar de functie.'

Enkel eenpersoonskamers

Voor de komende jaren belooft er heel wat te veranderen in het centrum. 'We hebben een ambitieus investeringsprogramma uitgewerkt', zegt Virginie Huys, directrice van het centrum. 'Tegen eind dit jaar heeft het centrum enkel nog eenpersoonskamers. Want in 2019 legt de Vlaamse overheid op dat alle kamers in woon-zorgcentra eenpersoonskamers zijn. Wij zullen dus tegen eind dit jaar al aan die eisen voldoen.' De ombouw naar eenpersoonskamers kost 1,5 miljoen euro. Huys leidt een team van 160 personeelsleden. Dat Bond Moyson West-Vlaanderen het centrum overneemt, heeft geen invloed op de tewerkstelling.

Centrum Duneroze zal deelnemen aan de Dag van de Zorg op 16 maart. Dan wordt de nieuwe

dienstverlening voorgesteld aan de bezoekers en zullen er verschillende activiteiten worden georganiseerd.

EDWIN FONTAINE

© 2014 Corelio